

RAFA GIL

RAFA GIL

M O D A

Mompó: «Sentir-te guapo et dóna marxa»

El dissenyador valencià Juan Andrés Mompó no té altra publicitat que els seus vestits. Però són precisament els seus vestits els que atrauen cada vegada més dones a la seua tenda, els que fan venir de Marbella les dones de la *jet*, els que susciten els més elogiosos comentaris dels periodistes *gurus* de la moda. El boca a boca, heus ací el seu èxit. No hi ha millor publicitat que aquesta, com bé saben els experts en màrqueting. I tot perquè els seus vestits aconseguen, com les fades dels contes, que una dona se senta inevitablement bonica amb ells. Així és Juan Andrés Mompó, un cas atípic en l'alta costura que ara s'estrena en el món del *prêt à porter*.

D'entrada, la tenda i el taller on treballa Juan Andrés Mompó no tenen res a veure amb el món de l'alta costura: no hi ha moquetes pertot arreu, cortines, aranyes en el sostre i senyorettes vestides de negre, sinó que és el

mateix Juan Andrés qui, amb el seu impenitent coixinet d'agulles al canyell, tan aviat endreça un vestit de l'aparador com dóna instruccions a una modista, assisteix a una prova, o agafa el telèfon si no hi ha ningú. Les seues clientes també són atípiques. Per la tenda i el taller passen dones de la *jet* marbellí, de l'alta societat valenciana, dones del món de la política i de la cultura, *modernes* i fins i tot joves que només poden permetre's l'*extra* del vestit de núvia per la seua minsa economia. Però això és el que li agrada, ser accessible inclús en els preus.

Quan, ara fa setze anys, Juan Andrés Mompó es va ficar en això de la moda era, com deia la part *bé* de la seua família, *un bohemí*, és a dir, un fill del seu temps, de la generació que, segons paraules del dissenyador, «volia menjar-se el món d'un mós». Allunyat del màrqueting i de la vida social, és això el que, en el fons, continua sem-

blant: un bohemí en l'alta costura.

—*Vostè no fa massa desfilades, no té carpeta de premsa, ni relacions públiques, no està ficat en el show business de la moda.*

—No és deliberat. Forma part del meu caràcter. No tinc esperit de lluita i, a més, em posa nerviós l'ambient de cort en què, inevitablement, es mou la moda. No sé competir en el món de les prebendes, les designacions o les desfilades, així doncs m'estime més retirar-me. Però això no té res a veure amb la bondat o la puresa, sinó amb l'armadura. D'altra banda, no ha aparegut cap persona que m'ofereixa tots els milions que calga perquè creu en mi.

—*¿Es considera vostè un dissenyador d'alta costura?*

—Jo diria que sí, en el sentit que tot ho dramatitze, que els meus dissenys són operístics. La majoria dels vestits que faig no te'ls poses per estar còmoda o quan no saps què posar-te, sinó

per estar bella. Encara que, si només faig aquest tipus de vestits, és perquè estic desbordat. No tinc temps per a més.

—*Vostè, a diferència dels creadors d'alta costura, està al costat de la clienta en l'elecció de la tela, en totes i cada una de les proves, i fins i tot aconsella, si ve a tomb, les sabates i els complementos. ¿No li lleva temps ser tan accessible?*

—El meu defecte, o la meua qualitat, és que no sé delegar. Tampoc em resulta pesat seguir tot el procés de confecció del vestit. Em fa tanta o més il·lusió que als meus clients que els vestits queden bé, que tinguen èxit.

—*¿I no li fa pena desprendre-se'n.*

—D'alguns, perquè després no tens res a ensenyar. En la tenda quasi no hi ha vestits, només una ínfima mostra del que faig, ni tan sols els més bonics. Això fa que, de vegades, la confiança que depositen en mi algunes dones, siga un acte de fe.

—*O una demostració que, en el seu cas, el que funciona és el boca a boca.*

—No hi ha una altra explicació possible, ja que no faig gens de publicitat. D'altra banda, crec que la tenda transcendeix. Almenys això és el que pense quan veig les dones mirant l'aparador embadalides.

—*¿Quan va descobrir vostè que el que li agradava de debò era la moda?*

—Des de menut. Recorde que quan mon pare, que era nadador, ens portava al Club Nàutic a nadar, supose que per fer-nos com ell, jo fruiïa més fullejant les pàgines d'alta costura de revistes tipus *Hola* que m'enduia a la piscina i intentant dibuixar els vestits en un quadern, que amb l'aigua. Després la cosa va rodar així.

—*¿La roba expressa més l'estatus?*

—Sí, el real, i sobretot, al que aspirem, però també pot camuflar-lo. La roba expressa més l'estat d'ànim, només cal veure els deprimits i els que estan en forma.

—*¿Els anys que més l'inspiren...?*

—Els cinquanta.

—*¿Els creadors...?*

—El millor moment de Balenciaga, Christian Dior i Pierre Cardin també va ser en aquells anys. L'elegància, l'alta costura d'ara és una imitació d'aquella època. Encara que, en el meu cas, també ha fet molt el cinema.

—*¿...?*

—Audrey Hepburn en *Sabrina*, Lauren Bacall en *Mi desconfiada esposa*, Melina Mercouri en *Fedra*. El cine i els figurins van ser les dues coses que més van contribuir a la meua formació.

—*¿Hi ha un estil valencià en la manera de vestir?*

«Els meus dissenys són operístics».

—Si n'hi ha, no simpatitze amb ell.

—*Recentment, la manera de vestir d'un personatge públic d'aquesta ciutat, una dona, s'ha convertit en motiu de crítica en un mitjà de comunicació que li retrau la seua «poca cura».*

—*¿Creu vostè que els personatges públics han de cuidar la seua imatge?*

—Quan s'és punt de mira de l'opinió pública, mai pots estar segur d'encertar.

—*¿Què opina de la frivolitat?*

—M'agrada. No cal dramatitzar.

Però només la frivolitat que no ho és per esnobisme.

—*¿L'elegància...?*

—Un pas viu. Una persona *figuée*.

—*¿La vulgaritat...?*

—La pena de qui la té i no ho sap.

—*Vostè llig tots els dies, religiosament, de 8 a 9 del matí, ¿podria viure sense llibres?*

—Sense llibres, no ho sé, sense històries, no. Potser perquè, com em va dir en certa ocasió un amic, sóc incaaç de viure-les. La literatura és, en aquest cas, el substitut de la vida.

—*¿La millor floreta que li han tirat...?*

—Quan algú em diu que el que vaig fer fa uns anys està de moda aquesta temporada. Encara que, en el fons, el que més m'afalaga és que els agrada ma casa.

—*¿Projectes...?*

—Traslladar pròximament el taller a una planta baixa molt àmplia i allí, seguir amb això de l'alta costura. Deixar la tenda per a roba *feta*, d'arribar-hi i posar-se-la. Hi haurà sèries de pantalons, jaquetes, camises, alguns vestits... No en massa quantitat, però.

—*¿És la seua una professió terapèutica?*

—Sí, en la mesura que posem el nostre granet d'arena perquè la gent se senta bonica. Perquè, encara que parega un discurs frívol o de nineta, puc assegurar-te que a quasi tot el món li importa sentir-se atractiu. Sentir-se bell et dona defenses per a la vida, et dona porta i marxa. Estàs més tranquil i això et fa somriure millor, parlar més relaxat, no fugir, entrar i moure't, estar tranquil.

Toni Picazo